

EKİN KADİR SELÇUK
Geç Kaldığımız Her Şey Gibi

EKİN KADİR SELÇUK 1981'de İstanbul'da doğdu. Öyküleri *Notos*, *Varlık*, *Sözcükler*, *Öykülem*, *Sarıç* dergilerinde yayımlandı. Doktorasını Ankara Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'nde tamamladı. Doktora tezinden türetilen çalışması "Mücadeleciler": *Mücadele Birliği (1964-1980)* adıyla 2018'de, ilk öykü kitabı *Gençlik Güzel Şey* 2022'de ve ilk romanı *Geç Kaldığımız Her Şey Gibi* 2026'da İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü'nde öğretim üyesi olarak görev yapıyor.

İletişim Yayınları 3680 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 667

ISBN-13: 978-975-05-3968-8

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK İLLÜSTRASYONU Nuray Dugi Ç.

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EKİN KADİR SELÇUK

Geç Kaldığımız Her Şey Gibi



Anneannem Ayşe'ye...

Müzik sonsuza dek sürer; müzik seninle birlikte büyümeli ve
olgunlaşmalı, ölene dek seni takip etmelidir.

– Paul Simon

Kötü bir resim asarım korkusuyla hiç resim asmadım; kötü
yaşarım korkusuyla hiç yaşamadım.

– Oğuz Atay, *Tutunamayanlar*

İÇİNDEKİLER

<i>Giderken</i>	11
<i>Birinci Bölüm</i>	15
<i>İkinci Bölüm</i>	87
<i>Üçüncü Bölüm</i>	145
<i>Giderken</i>	195

Giderken

Parmaklarının arasından kayıp giden pasaportun, yerde. Bir türlü alışamadın sol elinin bu haline. Sıkıca kavraman gereken şeyler için hâlâ onu kullanıyorsun ve hepsi böyle düşüyor işte. Doktor ne demişti ikinci kanamadan sonra: “Beyninizdeki hasar sağda olduğu için, problem sol elinizde.” Unutuyorsun Rüzgâr, unutuyorsun. Hayatı da hep böyle yanlış tarafından tutmuyor musun zaten?

Eğilip pasaportunu alırken, fotoğrafının olduğu sayfa açılıyor. Objektife zorla gülümsemişsin, üzerinde mecburiyetten giydiğin ütülü, beyaz bir gömlek. Fotoğrafçı boynunu “hafif sola” çevirmeni istedikçe gömleğe tahammülsüzlüğün artmış, yüz çizgilerin gerilmiş.

Sahi, ne zaman çektirmiştin, Neşe’yle adaya gitmeden önce mi? Kaşının üstünde yara izi olmadığına göre, önce. Pasaportu çantana koyduktan sonra elinle yokluyorsun. Hilal biçiminde kıvrılmış oyuk, şimdi orada. Keskin bir fren sesi yankılanıyor kulaklarında.

“Bir Zafer Anıtı: İstanbul Havalimanı - Dünyanın hayranlıkla takip ettiği İstanbul Havalimanı Türkiye’nin gururu olmaya devam ediyor.” Metrodan inerken böyle yazıyordu

barkovizyonda. İlk kez ayak basıyorsun buraya. Parlak, ışıltılı, göz alıcı... Havaalanını sarmalayan renkli, hareketli panolar insanın başını döndürüyor. Pahalı markaların vitrinlerini geçince birkaç “Turkish delight” dükkânı yan yana sıralanmış. Sağa sola rastgele serpiştirilmiş çiçekler bir ressamın yeşil fırça dokunuşlarını andırıyor. Panoların renkleriyle birlikte kalabalığın akışı da aynı hızda dönüyor sanki. Camdan, çelikten bu devasa yapı içinde, ellerinde valizleriyle koşuşturup duran iki ayaklı karıncalar...

Peki neden buradasın Rüzgâr, neden gidiyorsun? Bir kaçış mı seninki, bir terk ediş mi? Yoksa, yaşananları kabullenmek, yitirdiklerinin yasını tutabilmek ve sonra dönüp her şeye yeniden başlayabilmek için bir soluklanma mı?

Bir an gözün yanındaki boş koltuğa kayıyor. Yerde yatan dostuna soruyorsun: *Niye geliyorsun benimle?* Kendisine seslenildiğini anlayınca yıkık gözlerini sana çeviriyor, bakışı bir anlığına sende asılı kalıyor. Sonra bir şey demeden çenesini tekrar yere yapııştırıyor. Kampüsün geniş arazisinde koştururken kartal kanadı gibi havalanan kulakları, yanaklarının üzerinde iki ince perde.

Miden kazınıyor. Restoranlar tıpkı bir AVM'deki gibi, üst katta. Ufak bir sandviç aldın. Kasada saçlarını geriye yapıştırmış, sinekkaydı tıraş olmuş bir genç. Hesabı duyunca şaşırıyorsun. “Pahalı olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum,” diyorsun. “Evet ama gittiğiniz yerde böylesini bulamazsınız,” diyor kasadaki genç, gülümsüyor. Ukala değil, sadece rahat. Hoşuna gidiyor bu hali. Yine de ülkeden ayrıldığını neden hatırlattı ki?

Hediyelik eşyaların satıldığı bir dükkâna giriyorsun. Çalan şarkı kulaklarını tırmalıyor. Araya bolca küfür serpiştirilmiş çığ sözler, uyumsuz bir müzik. Bu anlamsız gürültüye tahammül edemiyorsun, kaçarcasına çıkıyorsun dükkândan.

Yanda dizili spor gazetelerinin birinde “Samsunspor tari-

hinin en iyi başlangıcını yaptı.” yazıyor. Bu günlerde, Samsunspor seni mutlu eden tek şey. Fakat yıllar önce, doğup büyüdüğün şehrin üzerine kara bulut gibi çöken o günü hatırlıyorsun birden. Takım Malatya deplasmanına giderken formana ismini yazdırdığın Kıbrıslı Mete'nin de öldüğü o kazayı. Mutluluğun bulutlanıyor. Neden hep böyle oluyor, neden içinde en ufak bir sevinç bile filizlendiğinde, onu gölgeleyecek bir şey beliriveriyor hemen?

Koltuklardan birinde kovboy şapkalı, tombul bir adam oturuyor. Üzerine giydiği gri atlet tenine yapışmış, meme uçları belli oluyor. Uluslararası havaalanlarında oynamaktan en çok keyif aldığın oyun: Gördüğün insanın hangi milletten olduğunu tahmin etmek. Az sonra adamın yanına bir kadın oturuyor, elinde iki soda. Birini adama veriyor, kendisinininkini içmeye başlamış bile. Başparmağını şişenin ağzına bastırıp bastırıp çekiyor.

Nihan'ı hatırlıyorsun. Aynı şeyi bira şişesiyle yapardı. Parmağını şişeye bastırıp çeker, pof diye bir ses çıkarırdı. Sonra yanaklarını şişirip o sesi taklit ederdi. Kocaman bal gözlerinin içi ne de güzel gülerdi! Ah Nihan!

Yerde yatan arkadaşın, Nihan'ı düşündüğünü hissetti ki kafasını kaldırıp sana baktı. Birbirinizi anlıyorsunuz, dilleriniz lâl.

Sözcükler dile dökülemediğinde, en iyisi yazmak. “Böylesini gittiğin yerde bulamayacağın” sandviçinden bir ısırık daha alıyorsun. Son bir yılına ait not defterini ve kalemini çantana koyup sıraya giriyorsun. Artık korkmuyorum desen de uçak havalanırken belki yine ürkeceksin. Kemer ikaz ışıkları söndüğünde yeniden yazmaya başlayacaksın. Son bir yılını. Tüm yaşamını yani. Neşe'yle şarkınızdaki gibi:

“Bir tek yıla sığıdı her şey / Bir tek yıla tüm bir yaşam.”¹

1 “Tüm Bir Yaşam”: Söz Çiğdem Talu, Müzik: Melih Kibar, Seslendiren: Erol Evgin.